

9 november 2009

Het was me het nachtje wel!

Toen ik gisteravond voor het slapengaan het licht uit deed in mijn kamer, kreeg ik bijna onmiddellijk bezoek van 'mijn vleermuis'. Het was in het donker een gefladder van jewelste tot plots... plof, een kort en dof geluid gevolgd door gefladder, geschart en geknars. Ik zocht in het licht van mijn zaklampje in de richting van het geluid maar zag niets; het geluid en dies meer was gestopt. Mijn lichtje was amper uit of daar had je het gefladder, geschart en geknars weer. Dat bleef zo de gehele nacht doorgaan tot het rond vijf uur licht/dag werd. Ik ben erin geslaagd om tussen al dat gedoe door ook af en toe wat te slapen.

De klokken zetten om vijf uur een definitief punt achter deze nacht. Ik bleef in bed nog wat 'nagenieten' tot rond zeven uur.

Tijdens het ontbijt komt een arts van MSH langs.

Er staat heel wat op het programma vandaag. Ik wil nagaan of de druk in de nieuwe autoclaaf door middel van de veiligheidsklep regelbaar is. Dat blijkt niet het geval te zijn wat als consequentie heeft dat de verantwoordelijke persoon steeds in de omgeving moet blijven om de druk te controleren.

Ik wil ook alle apparatuur van de operatiezaal gedurende minstens drie uur laten werken om te zien hoe het elektriciteitsnet reageert. Maar... Lucien moest deze morgen om vier uur een uterusruptuur operatief behandelen. Paul assisteerde hem als verpleger anesthesist en daarna stond hij ook in voor de reanimatie. Ik had hem er graag bij gehad om alle toestellen van de operatiezaal te testen, hij weet tenslotte waar ze staan (de hoofdverpleger schijnt obsessieel wegsteekgedrag te hebben).

Aan een behulpzame lange jonge gast vraag ik om in het post-op paviljoen de twee TL-lampen te vervangen zodat ze daar licht hebben. Maar dat is niet gebaat. Ze blijven daar zonder licht zitten.

Iets na tien is Paul beschikbaar en kunnen we met de test starten. Het resultaat is positief maar toch besluit ik om nog twee paar beveiligde stopcontacten te installeren. Dat eerste paar installeren stelt geen probleem maar als ik aan het tweede paar wil beginnen is de verantwoordelijke van het RX-lokaal verdwenen met de sleutel van dat lokaal. In het RX-lokaal bevindt zich de veiligheids- en verdeelkast voor de elektriciteit van het operatiekwartier. De man in kwestie, een broeder Passionist, draait anders voor de minste prul in verband met zijn RX rond ons gat en nu sluit hij zijn deur en verdwijnt zonder ook maar iets te zeggen, wetende dat wij nog in zijn lokaal moeten zijn. Ik ben heel kwaad. Pierre geeft opdracht hem te zoeken en ook Paul probeert hem te vinden, zonder resultaat. "Breek de deur maar open," zegt Pierre na ongeveer een uur wachten. Ik vind dat niet echt een goed idee maar met een welgemikte klop van de hamer op het kleine molslotje waarmee de deur afgesloten wordt, is de deur zonder schade onmiddellijk open. We kunnen weer aan het werk. We, jawel, Paul is weer van de partij samen met een jonge, lange, zwarte man. Binnen de kortste keren is het tweede paar stopcontacten geïnstalleerd. Tegen 14.30u. zijn we rond met dit alles (testen inbegrepen), tijd dus voor het middagmaal.

Het was een lange voormiddag, lang omdat er veel moest gewacht worden. Commentaar van Yves: "Sleutels in Afrika? Een permanent probleem. Altijd is er iemand weg met juist die sleutel die je nodig hebt."

Na het middagmaal meet ik de elektrische spanning in der verdeelkast van het RX-lokaal. Eén fase heeft slechts 125V na de zekeringen in plaats van 220V. Wat is hier loos? In het post-op gebouw stel ik vast dat de TL-armaturen defect zijn: de ballasten zijn doorgebrand. Iemand meldt mij dat er zowat zes maanden geleden een blikseminslag geweest is maar eh... kan dat invloed hebben op een door een generator gevoed elektriciteitsnet waarvan de belangrijke leidingen ondergronds liggen? Ik vrees dat wat anders de oorzaak is. Te hoge netspanning? Ballasten van slechte kwaliteit? Het zijn Philips-armaturen. Maakt Philips armaturen van slechte kwaliteit voor ontwikkelingslanden? Laat Philips die armaturen in China maken? Ik denk het niet, ik weet het niet. Chinese producten op de Congolese markt munten niet uit door hun uitstekende kwaliteit, integendeel. En elders?

Rond 15.30u. is de ploeg van AzV aangekomen: Herman de chirurg, Pierre de anesthesist en Thieu de verpleger/anesthesist. Het ontvangst is hartelijk. Terwijl zij zich installeren gaan wij verder aan het werk.

Om 18u. -Congolese stiptheid!- is er in de 'voorhof' van Lucien en Ghislaines huis een toneelopvoering door de toneelgroep van de verpleegkundigen van het ziekenhuis; onderwerp: Aids, hoe wordt je besmet. Die toneelgroep heeft drie voorstellingen waarmee ze de bevolking in hun eigen taal, het Tetela, en heel visueel over belangrijke gezondheidsproblemen zoals Aids voorlichten. De honderdtal aanwezigen zijn zeer aandachtig en beleven het stuk, dat bij wijlen heel humoristisch gebracht is, echt mee. Het publiek reageert: bevestigend op sommige uitspraken, goedkeurend of afkeurend gemompel, lachend, ... Het stuk wordt zeer visueel gebracht zodat je maar weinig uitleg nodig hebt om te begrijpen waarover het gaat. Lucien is de verteller van dienst en de acteurs spelen het stuk

met een echte naturel. Na afloop gaat iedereen in het pikdonker naar huis. In de verte wordt de hemel onophoudend door de bliksem opgelicht.

De avondmaal bestaat uit rijst, gestampte maniokblaren, saus, gebakken kip, gebakken gazelle. Als dessert krijgen we 'Kenji'. Dat is een zeer dikke, groen vrucht, zo groot als een voetbal, met bijna wit vlees die in een boom groeit en die je niet op je hoofd wil krijgen als je onder die boom loopt. Dat dessertje smaakt wat als kastanjepuree en het heeft in de 'verte' een nootachtige smaak.

We praten nog wat na. Herman, Pierre en Thieu doen nog eens de ronde van het ziekenhuis om hun patiënten voor morgen te zien. Blijkt dat ze deze avond nog dringend een al drie dagen ingeknelde liesbreuk moeten opereren. Laat ons hopen dat het nog goed komt.

Als ik 'thuis' kom, zit mijn vleermuis mij aan de deur op te wachten. Ze kruipt voor mijn voeten onder het bed maar ik slaag erin om ze met zachte dwang buiten te zetten. Ze zal zich dus gisteren ergens mispakt hebben en op de vloer gevallen zijn. Vleermuizen kunnen niet zomaar wegvliegen, neen, ze laten zich uit hangende positie vallen, spreiden hun vleugels en vliegen. Anders gaat het niet.

Eerst overleg
en dan de ziekenhuisronde.

De toneelgroep in actie.